

Arrest

nr. 278 947 van 18 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2021 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg, mevrouw D.F., K.G.

Op 7 juni 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake deze aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden akte, die op 9 juni 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.12.2021 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (...).1958

Geboorteplaats: A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde D. F., K. G. (...) (xxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen worden de volgende nieuwe documenten voorgelegd:

- *Verklaring lidmaatschap ‘CM’ dd. 10.01.2022*
- *Loonfiches van tewerkstelling bij ‘G. Z. H. F. (...) VZW’ op naam van referentiepersoon voor de periode januari 2021 t.e.m. januari 2022*
- *Loonfiches van ‘Ago Jobs & Hr’ op naam van betrokkene*
- *Factuur ‘Engie Electrabel’ dd. 13.02.2022 voor de periode februari 2022 (gas & elektriciteit)*
- *Factuur ‘De Watergroep’ dd. 26.01.2022 voor de periode 23.10.2021 - 22.01.2022*
- *Factuur ‘Proximus’ dd. 05.02.2022*
- *Document ‘C. M. h. (...)’ met vermelding van de huurprijs vanaf 01.01.2022*
- *Factuur ‘Optimco Verzekeringen’ dd. 05.06.2021 (B.A. verzekering personenwagen)*
- *Aanslagbiljet inzake Verkeersbelasting (aanslagjaar 2020)*
- *Kastickets tankbeurt dd. 30.01.2022 en 16.02.2022 (niet verifieerbaar)*
- *Kasticket boodschappen (niet verifieerbaar)*
- *Huurovereenkomst ‘CVBA voor Sociale Woningbouw “M. H. (...)” dd. 14.12.2005*

Vooreerst wat betreft het document m.b.t. de bestaansmiddelen van betrokkene. Er kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet betrokkene zelf (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor voor de periode januari 2021 - januari 2022 van haar tewerkstelling als 'medewerker hoteldienst' met een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van 1226,53 EUR.

Uit voorgelegde stukken blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog zij beschikt niet eens over 100% (van een persoon met een gezin ten laste) van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon een sociale huurwoning ((Sociale huisvestingsmaatschappij C. 'M. H. (...) ' te Harelbeke) betreft. Er blijkt alvast dat er 258,86 EUR als maandelijkse huishuur moet betaald worden, vermeerderd met 42,55 EUR aan lasten. De huurprijs die de Belgische referentiepersoon dient te betalen is een bedrag dat aangepast is aan haar bescheiden inkomen en getuigt er impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en zij zich daar ook van bewust is gezien zij een sociale woning betreft. Indien referentiepersoon voldoende inkomen zou hebben, zou zij immers 361 EUR (+ index (huurovereenkomst dateert van 2005) + kosten) per maand aan huur moeten betalen. Verder worden nog enkele kosten voorgelegd: zo dient referentiepersoon maandelijks 94,91 EUR aan Engie Electrabel, 42,66 EUR aan De Watergroep, 145 EUR aan Proximus, 150,59 EUR aan 'Optimco Verzekeringen', 31,60 EUR aan verkeersbelasting, 30 EUR aan tankbeurt en 137,85 EUR aan voeding te betalen. Er dient echter opgemerkt te worden dat een afrekening van de nutsvoorzieningen ontbreekt, waardoor niet kan worden vastgesteld of de tussentijdse bedragen het werkelijke verbruik ook effectief dekken.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier (lees: loonfiches referentiepersoon) dat referentiepersoon nog een kind ten laste heeft, de genaamde D. F. F. (...) (RR.xxx). Zij is 9 jaar oud. Uit analyse van 'De Gezinsbond' blijkt dat de minimumkost van een 9-jarige 497,04 EUR bedraagt (gegevens april 2022). Uiteraard kan dit bedrag in werkelijkheid hoger of lager liggen of kan deze kost verdeeld worden tussen referentiepersoon en de vader van het kind, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat referentiepersoon het kind ten laste heeft met alle bijhorende kosten.

Indien men alle bedragen van de voorgelegde kosten voor waar zou aannemen (quod non), wil dit zeggen dat circa 297,00 EUR ter beschikking blijft om én betrokkene én zichzelf én het kind te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is dit niet ernstig te nemen. Behoudens bewijs van het tegendeel - en op basis van de aangeleverde stukken - dient dan ook vastgesteld te worden dat een bedrag van 1226,53 EUR veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor betrokkene te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis

gesteld van zijn wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat het gezin van verzoeker wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoeker ten laste te nemen.

De referentiepersoon werkt immers in een hotel en ontvangt een maandelijks gemiddeld netto-inkomen van minstens 1.226,53 EUR per maand.

Daarnaast heeft de referentiepersoon ook nog een kind van 9 jaar ten laste, voor wie zij een groeipakket ontvangt.

Ook verzoeker zelf heeft een eigen inkomen en deelt dit uiteraard met zijn echtgenote, zodat het gezinsinkomen van de referentiepersoon veel hoger ligt dan waarmee door verweerder rekening werd gehouden.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook zonder enige twijfel over meer dan voldoende inkomsten om verzoeker ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de maandelijks inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt vanwege de tewerkstelling van verzoeker.

Echter, volgens artikel 40ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij ‘beschikt’ over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord ‘beschikken’ wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : ‘1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over’ en in het woordenboek Wolters als ‘1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over’.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr.161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening

gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. schendt. Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon 'beschikt' (in casu de inkomsten van verzoeker), schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

In casu heeft verweerder berekend dat de referentiepersoon nog 297 EUR EUR per maand overhoudt, na betaling van de huishuur, nutsvoorzieningen, telefonie en internet, verzekeringen, tanken en voeding... om hiermee het gezin te onderhouden.

Los van het feit dat hierin alle kosten begrepen zijn en het bedrag van 300 EUR dus vaak volledig gespaard wordt, houdt een dergelijke redenering bovendien geen rekening met het feit dat deze vaste lasten gedragen worden door alle inwonende gezinsleden die kostendelend samenwonen en dus mee gedragen worden door verzoeker zelf.

Het is immers niet enkel de referentiepersoon die uitsluitend en alleen deze vaste lasten draagt, doch wel het gehele gezin en deze worden dan ook betaald middels alle inkomsten van het gezin!

Dat de door verweerder uitgevoerde behoefteanalyse is dan ook niet van de juiste parameters uitgegaan en werd niet correct uitgevoerd.

Verweerder heeft bij de behoefteanalyse dan ook geen rekening gehouden met het gezinsinkomen, nl. het inkomen van de referentiepersoon en dat van verzoeker.

Verweerder moet immers 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van de echtgenoot kunnen een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van verzoeker kan dan ook niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te bepalen.

Immers, er mag geenszins van uitgegaan worden dat exclusief de referentiepersoon alle vaste lasten van het gehele gezin draagt, terwijl verzoeker die ook eigen inkomsten heeft, geen euro zouden bijdragen!

Een correcte behoefteanalyse dient dan ook de vaste lasten van het gezin te verdelen over het aantal gezinsleden dat over een eigen inkomen beschikt, wat in casu in het gezin van de referentiepersoon twee personen is.

Dat verweerder de behoefteanalyse dan ook niet op een correcte en juiste wijze heeft doorgevoerd, zodat er sprake is van een schending van artikel 42, §1, tweede lid Vw.

Verzoeker verwijst in die zin naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat bij het uitvoeren van een behoefteanalyse rekening dient gehouden te worden met het feit dat de referentiepersoon samenwoont met iemand die zelf ook inkomsten heeft.

Zo stelde de Raad dat, hoewel inkomsten van derden niet kunnen meegerekend worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, deze inkomsten uiteraard wel een invloed hebben op de behoefte van de Belgische referentiepersoon. De samenwoning kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke (RvV, 20 november 2020, nr. 244.494).

Ook het arrest dd. 22 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 268.878, bepaalt dat :

“(…) Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij enkel rekening kon houden met de inkomsten van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Deze bepaling stelt uitdrukkelijk dat de behoeftes van de referentiepersoon en van zijn familieleden moeten bepaald worden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden (eigen onderlijning). Nergens blijkt dat met de inkomsten van verzoeker geen rekening kan gehouden worden voor het uitvoeren van de behoefteanalyse.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoeker en de Belgische referentiepersoon samenwonen en verzoeker zelf ook inkomsten heeft. Deze elementen kunnen wel degelijk meegenomen worden in de behoefteanalyse. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoeker en de Belgische referentiepersoon. De samenwoning met een ander familielid kan immers een invloed hebben op de kosten, verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke.

(…) Het spreekt voor zich dat het feit dat verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoeker zelf wel mee in rekening nemen”.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met haar inkomen en het gezamenlijke gezinsinkomen. Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan en geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt.

Dat verweerder bovendien geen enkele motivering geeft waarom geen rekening werd gehouden met de inkomsten van verzoeker bij het uitvoeren van de behoefteanalyse.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Dat verzoeker tenslotte verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

Ook het Grondwettelijk Hof stelde in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, punt B.10.7 het volgende :

“(…) Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Tenslotte sluit artikel 42, §1 Vw. niet uit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van verzoeker, die ook werkt.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van :

- de artikelen 40ter en 42, §1 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat niet voldaan is aan de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor verblijf. De verzoekende partij voert met name aan dat wel degelijk is aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder vooreerst gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 08.12.2021 reeds voor de 2de maal een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt in dit kader als volgt:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

De verzoekende partij betwist zulks niet, doch meent dat de motieven van de bestreden beslissing in dit kader kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

De verzoekende partij stelt dat onterecht geen rekening werd gehouden met de bestaansmiddelen van de verzoekende partij.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing dan ook geheel terecht overwogen dat de verzoekende partij moet aantonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon, dit opdat sprake zou kunnen zijn van een recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Vervolgens wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing op gedegen wijze overwogen om welke redenen niet werd vastgesteld dat de verzoekende partij daadwerkelijk niet ten laste kan vallen van de Belgische referentiepersoon.

De bestreden beslissing maakt in dit kader uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor voor de periode januari 2021 – januari 2022 van haar tewerkstelling als ‘medewerker hoteldienst’ met een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van 1226,53 EUR.

Uit voorgelegde stukken blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog zij beschikt niet eens over 100% (van een persoon met een gezin ten laste) van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon een sociale huurwoning ((Sociale huisvestingsmaatschappij CVBA ‘M. H. (...)’ te Harelbeke) betreft. Er blijkt alvast dat er 258,86 EUR als maandelijkse huishuur moet betaald worden, vermeerderd met 42,55 EUR aan lasten. De huurprijs die de Belgische referentiepersoon dient te betalen is een bedrag dat aangepast is aan haar bescheiden inkomen en getuigt er impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en zij zich daar ook van bewust is gezien zij een sociale woning betreft. Indien referentiepersoon voldoende inkomen zou hebben, zou zij immers 361 EUR (+ index (huurovereenkomst dateert van 2005) + kosten) per maand aan huur moeten betalen. Verder worden nog enkele kosten voorgelegd: zo dient referentiepersoon maandelijks 94,91 EUR aan Engie Electrabel, 42,66 EUR aan De Watergroep, 145 EUR aan Proximus, 150,59 EUR aan ‘Optimco Verzekeringen’, 31,60 EUR aan verkeersbelasting, 30 EUR aan tankbeurt en 137,85 EUR aan voeding te betalen. Er dient echter opgemerkt te worden dat een afrekening van de nutsvoorzieningen ontbreekt, waardoor niet kan worden vastgesteld of de tussentijdse bedragen het werkelijke verbruik ook effectief dekken.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier (lees: loonfiches referentiepersoon) dat referentiepersoon nog een kind ten laste heeft, de genaamde D. F. F. (...) (RR.xxx). Zij is 9 jaar oud. Uit analyse van ‘De Gezinsbond’ blijkt dat de minimumkost van een 9-jarige 497,04 EUR bedraagt (gegevens april 2022).

Uiteraard kan dit bedrag in werkelijkheid hoger of lager liggen of kan deze kost verdeeld worden tussen referentiepersoon en de vader van het kind, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat referentiepersoon het kind ten laste heeft met alle bijhorende kosten.

Indien men alle bedragen van de voorgelegde kosten voor waar zou aannemen (quod non), wil dit zeggen dat circa 297,00 EUR ter beschikking blijft om én betrokkene én zichzelf én het kind te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is dit niet ernstig te nemen. Behoudens bewijs van het tegendeel – en op basis van de aangeleverde stukken – dient dan ook vastgesteld te worden dat een bedrag van 1226,53 EUR veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor betrokkene te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij deze voorwaarde enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon kan worden beoordeeld.

Verweerder laat gelden dat de Raad van State in zijn arrest nr. 232.612 van 20.10.2015 eenzelfde standpunt heeft ingenomen:

“De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt

dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat" (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag. In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende "het instellen van inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen" dat "de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft" (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen dat "verweerder wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening [had] moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt", hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.."

Zie ook:

In casu wordt het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat de aangebrachte inkomsten van de zoon van verzoekers niet beschouwd kunnen worden als zijnde voldoende en stabiel om een effectieve ten lasteneming van de aanvragers in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdende met het in België geldend integratie-inkomen. Verzoekers stellen dat hun zoon over een totaal inkomen van 2983,83 euro per maand beschikt. Dit inkomen is samengesteld uit werkloosheidsuitkeringen en kinderbijslag.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het doel van de kinderbijslag erin bestaat de ouders financieel te ondersteunen bij de opvoeding van de kinderen. Het is niet bedoeld om te voorzien in het levensonderhoud van derden, zoals verzoekers. Bijgevolg kan het ook niet voorkomen dat de verzoekers niet : ten laste van de Belgische overheden zullen vallen.

Waar verzoekers stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken de kinderbijslag wel in aanmerking neemt voor de berekening van de solvabiliteit van een garant in het kader van visumaanvragen, wijst de Raad erop dat verzoekers een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden ingediend hebben en geen visumaanvraag waarbij een attest van ten lasteneming ingediend kan worden.

De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat. (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

En ook:

"Waar verzoekster benadrukt dat zij actief naar werk heeft gezocht en daarvan bewijzen heeft voorgelegd en betoogt dat zij ondertussen werk gevonden, dient de Raad samen met de verwerende partij vast te stellen dat verzoekster eraan voorbijgaat dat de bestreden beslissing verwijzend naar het gesteld in artikel 10, §5, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet eraan tilt dat de echtgenoot van verzoekster, die het recht op gezinshereniging voor verzoekster geopend heeft, geniet van een werkloosheidsuitkering en er geen bewijzen voorliggen dat hij actief naar werk zoekt. Dit betwist verzoekster niet." (R.v.V. nr. 115.589 dd. 12.12.2013)

En ook:

“Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

En tot slot ook:

“Samen met de verwerende partij dient evenwel vastgesteld te worden dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden omdat deze niet kenbaar aan de verwerende partij zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien betreft het eigen inkomen van de verzoekende partij, niet de inkomsten van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend.” (RvV nr. 141.504 dd. 23.03.2015)

Verweerder verduidelijkt dat het duidelijk de bedoeling is geweest van de Belgische wetgever om te verzekeren dat de Belgische referentiepersoon zelf over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, zodat de eigen bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende zouden zijn om te vermijden dat de gezinshereniger ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden.

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht opmerkt, impliceert voormeld gegeven dat verzoekende partij niet als ten laste van zijn echtgenote kan beschouwd worden.

Voor zoveel als nodig verwijst de verweerder nog naar het arrest nr. 6.868 dd. 01.02.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin uitdrukkelijk wordt geoordeeld dat

“De Raad merkt op dat zowel verzoekster en zijn echtgenote zelf stellen werkbereid te zijn, in de mogelijkheid te zijn om werk te vinden en effectief te werken. Dit toont enkel aan dat zij zich niet in een situatie bevinden waarin zij ten laste kunnen vallen van een derde persoon, nu zij zelf in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien”.

Zie ook:

“2.9. In het administratief dossier werd bovendien informatie opgenomen die op 27 april 2020 via de Dolsisapplicatie uit de registers van de Sociale Zekerheid werd gehaald, waaruit blijkt dat verzoekster tussen 2 november 2018 en 27 april 2020 voor Belgische werkgevers actief was. Verzoekster beweert weliswaar in haar middel dat zij slechts sedert eind november 2019 tewerkgesteld is, maar deze bewering mist kennelijk feitelijke grondslag. De gemachtigde van de minister overweegt op basis van deze vaststellingen dat “betrokkene ook op dit moment niet ten laste is van haar moeder in België, gezien zij in staat is zelf over een inkomen te beschikken”. Het gegeven dat verzoekster gedurende minstens anderhalf jaar eigen inkomsten heeft verworven, staat haaks op haar voorgehouden hoedanigheid van descendent die ten laste zou zijn van de Nederlandse referentiepersoon. Verzoeksters bewering in haar middel, dat het om uitzendarbeid zou gaan en daardoor niet als een vast inkomen kan worden beschouwd, werpt geen ander licht op de vaststelling dat verzoekster een eigen inkomen verwerft en bijgevolg niet ‘ten laste’ van haar moeder is.” (RvV nr. 244.562 dd. 23.11.2020) (eigen markering)

En ook:

“De verzoekende partij betwist niet dat zij een eigen inkomen heeft.

De Raad acht het geenszins foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van

diens eigen inkomsten aan toont dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. De verzoekende partij diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Zij toont dan ook niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is te oordelen dat, nu blijkt dat de verzoekende partij niet ten laste is van haar moeder, zij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond.

3.8. Uit wat hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekende partij er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. De verzoekende partij kan door haar zelfstandige activiteit niet ten laste worden beschouwd van haar moeder, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Dit motief volstaat, samen met het niet-betwiste motief omtrent de aangevoerde omstandigheid dat de referentiepersoon niet alleen in haar woning kan verblijven, om de bestreden beslissing te schragen.” (RvV nr. 245.025 dd. 27.11.2020) (eigen markering)

In een tweede onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij nog aan dat de behoeftanalyse overeenkomstig artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet foutief werd uitgevoerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

In casu moet worden benadrukt dat de zienswijze van de verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris ook met de eigen inkomsten van de aanvrager rekening moeten houden, in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Uit voormeld artikel kan ontegensprekelijk worden afgeleid dat enkel rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend. Het feit dat verzoekende partij werkt, is dan ook irrelevant.

Uit de totaliteit van de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

3.3.1. De verzoeker beroept zich onder meer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 8 december 2021 een aanvraag indiende met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote. Er blijkt niet dat deze laatste gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Unie. In deze situatie gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

2° (...)

3° (...)

Eén van de voorwaarden voor de gezinshereniging is dus dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan deze voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, dient overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse te worden uitgevoerd, waarbij op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die wordt vervoegd en van zijn familieleden wordt bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt met name als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verzoeker betoogt dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met zijn eigen inkomsten bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt over de inkomsten van de verzoeker zelf als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst wat betreft het document m.b.t. de bestaansmiddelen van betrokkene. Er kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet betrokkene zelf (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).”

Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat er geen rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van de verzoeker zelf bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan hij worden gevolgd. De gemachtigde stelt terecht dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende,

stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. De inkomsten van de vreemdeling die de Belgische onderdaan wil vervoegen of begeleiden kunnen dan ook niet in aanmerking worden genomen om te bepalen of aan de voorwaarde van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet is voldaan, dit is de voorwaarde dat de Belgische referentiepersoon zelf over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt (cf. (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019; RvS 8 april 2020, nr. 247.379; RvS 12 december 2017, nr. 240.164; RvS 26 januari 2017, nr. 237.191; RvS 6 oktober 2016, nr. 236.022; RvS 28 juni 2016, nr. 235.265; RvS 26 april 2016, nr. 234.515; RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612; RvS 23 april 2015, nr. 230.955).

Het blijkt dan ook niet dat de verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te stellen dat *“bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”*, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, geen rekening kan worden gehouden met verzoekers eigen inkomsten.

Dit neemt echter niet weg dat ook in het kader van de gezinshereniging met een statische Belg de door artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vereiste behoefteanalyse moet worden doorgevoerd (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019, B. 10.7.) wanneer de inkomsten van de Belg lager liggen dan 120% van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

In casu werd vastgesteld dat verzoekers Belgische echtgenote slechts een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van 1.226,53 euro heeft, hetgeen lager ligt dan het referentiebedrag van 120% van het geïndexeerde leefloon (van een persoon met gezinslast), waarna als volgt wordt overgegaan tot de in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse:

“Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon een sociale huurwoning ((Sociale huisvestingsmaatschappij C. ‘M. H. (...)’ te Harelbeke) betreft. Er blijkt alvast dat er 258,86 EUR als maandelijks huishuur moet betaald worden, vermeerderd met 42,55 EUR aan lasten. De huurprijs die de Belgische referentiepersoon dient te betalen is een bedrag dat aangepast is aan haar bescheiden inkomen en getuigt er impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en zij zich daar ook van bewust is gezien zij een sociale woning betreft. Indien referentiepersoon voldoende inkomen zou hebben, zou zij immers 361 EUR (+ index (huurovereenkomst dateert van 2005) + kosten) per maand aan huur moeten betalen. Verder worden nog enkele kosten voorgelegd: zo dient referentiepersoon maandelijks 94,91 EUR aan Engie Electrabel, 42,66 EUR aan De Watergroep, 145 EUR aan Proximus, 150,59 EUR aan ‘Optimco Verzekeringen’, 31,60 EUR aan verkeersbelasting, 30 EUR aan tankbeurt en 137,85 EUR aan voeding te betalen. Er dient echter opgemerkt te worden dat een afrekening van de nutsvoorzieningen ontbreekt, waardoor niet kan worden vastgesteld of de tussentijdse bedragen het werkelijke verbruik ook effectief dekken.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier (lees: loonfiches referentiepersoon) dat referentiepersoon nog een kind ten laste heeft, de genaamde D. F. F. (...) (RR.xxx). Zij is 9 jaar oud. Uit analyse van ‘De Gezinsbond’ blijkt dat de minimumkost van een 9-jarige 497,04 EUR bedraagt (gegevens april 2022). Uiteraard kan dit bedrag in werkelijkheid hoger of lager liggen of kan deze kost verdeeld worden tussen referentiepersoon en de vader van het kind, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat referentiepersoon het kind ten laste heeft met alle bijhorende kosten.

Indien men alle bedragen van de voorgelegde kosten voor waar zou aannemen (quod non), wil dit zeggen dat circa 297,00 EUR ter beschikking blijft om én betrokkene én zichzelf én het kind te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is dit niet ernstig te nemen. Behoudens bewijs van het tegendeel - en op basis van de aangeleverde stukken - dient dan ook vastgesteld te worden dat een bedrag van 1226,53 EUR veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor betrokkene te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.”

De verzoeker betoogt dat de gemaakte behoefteanalyse niet uitgaat van de juiste parameters en niet correct werd uitgevoerd. De verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat de vaste lasten gedragen worden door alle inwonende gezinsleden, dat zij kostendelend samenwonen en dat de kosten dus mee door hemzelf gedragen worden. De verzoeker benadrukt dat het niet enkel de referentiepersoon is die uitsluitend en alleen deze vaste lasten draagt, maar wel het ganse gezin. De verzoeker betoogt dat de verweerder *“op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden”* moet uitmaken *“welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien*

zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". De verzoeker voert aan dat zijn persoonlijke inkomsten een wezenlijke invloed kunnen hebben op de behoeften van de referentiepersoon en dus relevant zijn in het kader van de behoefteanalyse. De verzoeker concludeert dan ook dat de behoefteanalyse niet op een correcte en juiste wijze werd doorgevoerd zodat er sprake is van een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat in het kader van de behoefteanalyse inderdaad de vaste kosten van het gezin worden opgesomd en opgeteld (huishuur, nutsvoorzieningen, verzekeringen, voeding, telefonie, verkeersbelasting en brandstof voor de wagen), waarbij de verweerder opmerkt dat er geen eindafrekening van de nutsvoorzieningen voorligt zodat niet blijkt dat de tussentijdse bedragen het werkelijk verbruik dekken en waarbij er tevens op wordt gewezen dat de referentiepersoon ook nog een kind ten laste heeft. Hierna geeft de verweerder het volgende aan:

"Indien men alle bedragen van de voorgelegde kosten voor waar zou aannemen (quod non), wil dit zeggen dat circa 297,00 EUR ter beschikking blijft om én betrokkene én zichzelf én het kind te kunnen onderhouden" (eigen onderlijning)

Deze beoordeling is onzorgvuldig en onredelijk. De verweerder kan immers niet in redelijkheid stellen dat de beroepsinkomsten van de Belgische referentiepersoon ook moeten dienen om de verzoeker zelf te kunnen onderhouden wanneer hij hogerop in diezelfde beslissing zelf heeft onderkend dat de verzoeker ook bestaansmiddelen (uit arbeid) heeft die worden bewezen aan de hand van loonfiches.

Deze vaststelling volstaat reeds om een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet oplegt om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften *"van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden"* te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Daar waar het Grondwettelijk Hof duidelijk heeft gesteld dat de eventuele inkomsten van de derdelander niet in rekening moeten worden genomen bij het onderzoek naar de in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, vervatte voorwaarden van het beschikken over de vereiste bestaansmiddelen, werd geenszins gesteld dat de inkomsten van de derdelander niet in rekening kunnen worden gebracht bij de in artikel 42, § 1, tweede lid, van diezelfde wet bedoelde behoefteanalyse. In tegendeel geeft het Grondwettelijk Hof in het (in de bestreden beslissing aangehaalde) arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof in zijn overweging B.10.7. het volgende gesteld: *"Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden."*

De Raad wijst erop dat de doelstelling van de behoefteanalyse erin bestaat te bepalen welke bestaansmiddelen de Belg en diens gezin nodig hebben om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Dit houdt in dat de variabele en vaste kosten van het gezin in kaart worden gebracht, die dan worden afgewogen tegenover het (stabiele) inkomen waarover het gezin kan beschikken om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval, daadwerkelijk een risico is dat zij ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Indien uit die analyse blijkt dat er geen risico is dat de verzoeker en zijn gezinsleden ten laste vallen van openbare overheden, kan hij alsnog het verblijfsrecht verkrijgen. Het feit dat de derdelander-echtgenoot over eigen inkomsten uit arbeid beschikt, heeft zo een invloed op de bestaansmiddelen die het gezin nodig heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste vallen van de openbare overheden.

Bijkomend dient dan ook te worden opgemerkt dat de verweerder - door er bij het onderzoek, zoals bedoeld in artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van uit te gaan dat verzoekers Belgische echtgenote met haar persoonlijk inkomsten het gehele gezin, inclusief de verzoeker, moet kunnen onderhouden en door hierbij geheel abstractie te maken van het inkomen waarover de verzoeker zelf beschikt - tevens artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.3.2. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk.

De verweerder hamert erop dat enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen in het licht van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Dit staat echter niet ter discussie, maar deze redenering kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar de behoefteanalyse, zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Het Grondwettelijk Hof heeft in het arrest nr. 149/2019 niet gesteld dat ook in het licht van de behoefteanalyse abstractie moet of mag worden gemaakt van de eigen inkomsten van de derdelander-echtgenoot en zulks kan evenmin worden gelezen in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De rechtspraak waarnaar de verweerder verwijst heeft geen precedentenwerking en is bovendien niet relevant voor de beslechting van het thans voorliggende geschil.

Zo heeft de Raad, in tegenstelling tot in het arrest dat door de Raad van State (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612) werd vernietigd, thans niet geoordeeld dat de verweerder met de inkomsten van de verzoeker rekening had moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar s' Raad arrest nr. 115 589 is niet dienstig omdat dit arrest, anders dan het voorliggende geval, betrekking had op de voorwaarden van artikel 10, §5, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en omdat er toen bij de aanvraag geen bewijzen waren voorgelegd van het inkomen van de aanvrager.

In 's Raad arrest nr. 132 696 gaat het om de inkomsten van een derde persoon (schoonmoeder), en niet de inkomsten van de derdelandse echtgenoot zelf en heeft de Raad geoordeeld dat er, bij gebrek aan bewijzen van de recente inkomsten van de Belgische echtgenoot, niet diende te worden overgegaan tot een behoefteanalyse. *In casu* werden echter wel bewijzen van recente inkomsten van de Belgische echtgenote voorgelegd en werd er wel, doch op een onzorgvuldige wijze, een behoefteanalyse doorgevoerd.

In tegenstelling tot hetgeen blijkt uit 's Raads arrest nr. 141 504, heeft de verzoeker bij zijn aanvraag wel degelijk een bewijs voorgelegd van zijn eigen inkomen.

De overige aangehaalde arresten met nrs. 6 868 en 245 025 hebben tot slot geen betrekking op de gezinshereniging met een Belgische echtgenoot, maar op aanvragen die werden ingediend als bloedverwant in opgaande resp. neergaande lijn van een Belg.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van het tweede middel dringt zich niet op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE